

Δεν θα περάσει ο φασισμός στη γειτονιά και τα σχολειά μας!

Η δίκη τέλειωσε και ήρθε η ώρα του απολογισμού. Μερικές σκέψεις από τη μητέρα του θύματος, αποτυπώνονται στο κείμενό της, που δημοσιεύουμε παρακάτω:

Κάθειρξη 10 ετών και 6 μηνών είναι η ποινή που επέβαλε το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Αθηνών στον άνθρωπο που μαχαίρωσε τον 17χρονο μαθητή της Β΄ Λυκείου του 3ου Γενικού Λυκείου Π. Φαλήρου, τον Ιανουάριο του 2013, σκορπώντας ταυτόχρονα τον φόβο και τον τρόμο στις γειτονιές και τα σχολεία του Π. Φαλήρου.

Άλλαξε η ζωή μας... Ζούμε παρέα με τον φόβο... Έχουμε τα μάτια στην πλάτη και ένα τεράστιο ΓΙΑΤΙ να μας βασανίζει... ΓΙΑΤΙ το δικό μου το παιδί;

(Σκέφτηκα χιλιάδες φορές) γιατί να παίρνει κάποιος ένα μαχαίρι και να προσπαθεί να σκοτώσει ένα παιδί; Ένα παιδί που δεν έχει σχέση με την πολιτική, τα οπαδικά, τις συμμορίες. Αντίθετα, μάλιστα, γράφει μουσική και τραγουδάει...

Στην αίθουσα του Δικαστηρίου, λάσπη και αβάσιμες κατηγορίες από την πλευρά της υπεράσπισης του δράστη. Συκοφαντίες για τον γιο μου, την παρέα του, το σχολείο, τους εκπαιδευτικούς, την λυκειάρχη, τους υπόλοιπους γονείς που κατορθώνουν να ξεπεράσουν τον φόβο και να συσπειρωθούν απέναντι στους φασίστες που δρούσαν μέσα και έξω από το σχολείο, και που ήταν σε άμεση συνεννόηση με τη μαθήτριά (φίλη του δράστη) και κάποιον καθηγητή του σχολείου.

Απειλές στους διαδρόμους του Δικαστηρίου από την οικογένεια του δράστη. Αναληθείς ισχυρισμοί του κατηγορούμενου ότι βρισκόταν σε άμυνα κατά τη διάρκεια φανταστικής «συμπλοκής» που επινόησε στην απολογία του και ενώ είχε συλληφθεί ο συναυτουργός του και είχε ομολογήσει. Σαν σε ταινία μελό, ο δράστης παρουσίασε τον εαυτό του ως «θύμα» που δεν του αξίζει να είναι στη φυλακή... Και όλα αυτά, με τις «ευλογίες» της θεολογικής του ιδιότητας που εκείνος και ο συνήγορός του δήλωναν διαρκώς, προσπαθώντας να πείσουν το δικαστήριο για τον «ευγενή» και «αγαθό» χαρακτήρα του...

Δικαστές και ένορκοι πήραν την απόφασή τους και απέδωσαν δικαιοσύνη. Δέκα χρόνια για απόπειρα ανθρωποκτονίας με ενδεχόμενο δόλο και έξι μήνες για οπλοχρησία και οπλοκατοχή. Αισθάνομαι δικαιωμένη.

Τι δε μπορώ, όμως, να ξεχάσω:

- Τον γιο μου, μαχαιρωμένο και αιμόφυρτο, στο διάδρομο της κλινικής, λίγο πριν μπει στο χειρουργείο
- Τα μάτια του που διαρκώς έχουν αγωνία 17 μήνες τώρα
- Τα βαθιά σημάδια στο πρόσωπό του που θα τα έχει για πάντα
- Τις απειλές, τα ανώνυμα τηλεφωνήματα μέσα στη νύχτα, στο ίδιο μου το σπίτι

- Τα παιδιά του σχολείου, φοβισμένα, να με ρωτούν «γιατί»
- Τους διαδρόμους των ανακριτικών γραφείων και τις αίθουσες των δικαστηρίων
- Τον διασυρμό του παιδιού μου και εμένα της ίδιας από τον κατηγορούμενο, την οικογένειά του και την υπεράσπισή του
- Τις ύβρεις και τον εξευτελισμό που δέχτηκα ως μητέρα και ως άνθρωπος (και που δέχομαι ακόμη από την οικογένεια του δράστη, ακόμη και μετά την καταδικαστική απόφαση)

Όμως, αυτό που επίσης δεν ξεχνώ, είναι **ο Γιάννης, η Λένα, η Αργυρώ, η Παναγιώτα, η Όλγα, η Ειρήνη, ο Γιώργος** και όλοι οι άλλοι γονείς που ένωσαν τα χέρια τους μαζί με τα δικά μου επί 17 μήνες τώρα και που με κάνουν να είμαι σίγουρη για ένα πράγμα:

Δεν θα περάσει ο φασισμός στη γειτονιά και τα σχολειά μας.

anisixoigoneis.wordpress.com